

Ангел Каралийчев
Снежното момиче

Надвечер снегът беше мек и нежен. Покривите на къщите блещукаха, капчуците тихо сълзяха. От премреженото око на зимното слънце идеха топли лъчи. Те се промъкваха между чистите оснежени вишнови клончета и къпеха шарената възглавничка на прозореца. Върху възглавничката дремеше черната затлъстяла котка и броеше врабчетата, накацали пред керемидената клопка, поставена на плета. В затоплената стая мирно стояха две дечица: Петърчо и Марийка. Петърчо шареше пода с тебешир, а Марийка нижеше герданче от сини мънистени зърна.

– Како – обърна се Петърчо към момичето, – искаш ли да излезем на снега?

– Искам – отвърна Марийка, – ама хайде по-напред да попитаме баба може ли.

Отидоха в кухнята. Баба им режеше лук край огъня. Двете дечица се изправиха до гърба ѝ, почнаха да се молят.

– Излезте, врабчета, гушнете се в снега, ама хубаво се облечете и като ви помръзнат ръцете, бърже да дойдете и да ги напечете на огъня – рече баба им.

Марийка нахлузи кожухчето си облече Петърча, даде му ръкавиците и загърна шията му с вълнен шал. Изскочи навън. Най-напред направи снежни топки, почнаха да замерят врабчетата и малките топчестии пилета отлетяха над градината зад заснежените върхари...

– Ох, че мек сняг! – викаше Марийка, затънала до колене под вишната.

– Како, искаш ли? – попита Петърчо.

– Какво?

– Да направим едно снежно човече.

– Хайде! – плесна ръце Марийка.

Заловиха се на работа. Почнаха да гребат и да трупат сняг. За половин час направиха едно хубаво снежно момиченце. Сложиха му косица от бяла вълна, за да бъде русо, закрепиха му под челото две сини мънистени зърна и снежното момиченце срамежливо погледна надолу. Петърчо се завтече в къщи, донесе едно вехто шалче, надупчено от молците, и загърна шията на бялото човече. Снегът стана пръхкав. Някъде закукуригаха петли. Изляяха кучета. Зимната вечер трепна над селото. Баба Пена се подаде на вратата и повика внучетата си. Те влязоха със зачервени носове и с посинели ръце. Наведоха се над златната жарава под камината, ала щом нагряха ръцете си, пръстчетата им пламнаха от болка. Влязоха в стаята. Изправиха се до прозореца и се загледаха, навън. Духаше вечерен зимен вятър и люлееше клоните над снежното момиче. То

сякаш потъваше надолу в дълбокия сняг и се клатеше напред-назад. Ето че край него мина едно едро черно куче и почна да го души. Петърчо и Марийка скочиха: това е тяхното куче. Дошло си е заедно с колата от пазар. Излязоха да видят какво е донесъл баща им. Прибра се и майка им от съседите. Седнаха да вечерят. На софрата бащата започна да разказва:

– Задухал е един вятър откъм Балкана, реже и бръсне. Нощес ще вие фъртуна. Който замръкне навън, жив няма да остане.

Подир вечеря всички се прибраха в топлата стая. Бащата дълго чете един вестник и както четеше, вестникът падна от ръцете му. Уморен и намръзнал, той легна и завчас заспа. Майката зави децата си хубавичко и угаси лампата. Леглото на Петърча и Марийка беше тъкмо до прозореца. Когато в стаята стана тъмно, двете деца си подадоха главите, впиха очи навън и почнаха да търсят снежното момиче.

– Петьо, видиш ли го? – прошепна Марийка.

– Няма го, какичко, къде ли е?

– Там е, под вишната, аз го виждам.

– Ами то дали мръзне сега?

– Мръзне, горкото!

Дълго стояха опулени и мълчаха. Зимният вятър свиреше жаловито като майка на гробище.

– Како – попита Петърчо, – онуй момиче, нашето, дали ще умре от студ?

– Ще умре, милото, не чу ли какво рече татко, когато вечеряхме.

– Хайде тогава да го приберем на топло!

– Вие какво току шепнете? Защо не спите? – обади се майка им в тъмнината.

– Добре, мамо – отвърна Петърчо.

– Почакай още малко, да заспи и мама. Тогава ще приберем нашето човече – проговори Марийка на Петърчовото ухо.

Млъкнаха. Когато майка им притихна в леглото, те станаха безшумно, наметнаха си дрешките и излязоха навън. Брулна ги леденият вятър. Едвам напипаха в тъмнината снежното момиче. Обхванаха го с ръце, откъртиха го от снега и внимателно го вмъкнаха в къщи. Сложиха го под камината. Постлаха му меко, положиха го в леглото, завиха го с едно одеяло и успокоени легнаха да спят.

На заранта, като станаха, първата им работа беше да събудят снежното момиче. Завтекоха се към огнището и що да видят: под одеялото вместо синеокото снежно човече имаше само една локва бистра вода!

Разказаха на баба си. Баба им прихна да се смее, а те горчиво заплакаха за стопеното синеоко момиче.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3401>]